

Alun perin Nove Colli kilpailu tuli ohjelmaani siksi, että ajattelin sen olevan vähän keveämpi repäisy ennen syksyistä Spartathlonia. Lisäksi se sisältää reippaasti nousua ja mikä pääasia, asfalttia. Voi, miten väärässä pieni ihminen taas olikaan. Tai olihan sitä asfaltti ja nousua, ja laskua, ja nousua, ja laskua...mutta helppo keikka tämä ei ollut. Lisäksi mietin, että mikäli saisin harjoiteltua edes kohtalaisesti, saisin juostua taysipainoisen ja ehjän juoksun myös sijoittuen hyvin.

Valmistautuminen

Tarkoituksena oli tehdä kevättalvella säännöllistä mäkiharjoittelua juoksumatolla tasaisen runsaasti määrää sisältävän treenin lisäksi. Sain tehtyä suunnitellusta vain alle puolet. Matto oli salilla ja omasi 0-kulmalla jo jonkinlaisen nousun, joka oli jo silmällä havaittavissa. Todellisuudessa nousuprosentit olivat siis vähän isompia. Mutta ei sillä ole niin väliä, nousu oli joka tapauksessa riittävä. Suoritetut treenit matolla:

3km@6:00@3% + 4km@6:00@3% + 5km@6:00@3%

6km@6:00@3% + 7km@6:00@3%

8km@6:00@3% + 9km@6:00@3%

3km@6:00@4% + 4km@6:00@4% + 5km@6:00@4%

6km@6:00@4% + 7km@6:00@4%

8km@6:00@4% + 9km@6:00@4%

3km@6:00@5% + 4km@6:00@5%

Lisäksi yhden jätemäkitreenin sain päiväkirjaan. Näin jälkeempäin ajatellen kun olisin saanut tehtyä kaikki suunnitellut mäkiharjoitukset, olisi se näkynyt positiivisesti myös tuloksessa. Tämä oli juuri sopivaa lajinomaista treeniä, rauhallista ja pitkää mäkeä. Alamäkitreeniä olisin jälkikäteen ajateltuna tehnyt asfaltilla aika runsaasti. Sellaista olisi ollutkin ohjelmassa jos paikat olisi ollut lumien sulattua kondiksessa.

Alku vuodesta sain harjoiteltua ihan sopivasti. Kunto kohosi ja maaliskuussa olinkin ihan hyvässä iskussa. Viikolla 8 kävin Kaukopartiohiihdossa hiihtelemässä 75km ja tästä vasemman nilkan jänne ei tykännyt. Seuraavalla viikolla tein virheen ja jatkoin harjoittelua normaalisti vain parin lepopäivän jälkeen. Kahtena seuraavana viikonloppuna maratonit + 250km:n hiihtoviikko + väkisin tehty 16 päivän määräkuuri 300km, joka sisälsi myös minulle paljon vauhtitreeniä, aiheutti 6 viikon lähes juoksemattoman jakson kisaa ennen. Treenikuurin tein hölmönä miehenä kipeällä jalalla kunnes en pystynyt enää jatkamaan. Tästä alkoi crosstrainer + soutu + pyöräily –jakso, jota jaksoin tehdä alussa hyvin ja lopussa tosi laiskasti. Tulikin huomattua miten helposti kunto romahtaa. Tästä johtuen olin hyvin epävarma lähtöviivalla. Maalissa sain kaiken sen ”harmituksen” kuitenkin korkojen kera takaisin. Saavutin sen kaikesta huolimatta ja koin matkalla kaikki ne uskomattomat hetket. Tätä haluan tehdä!

Italiaan

Reissu oli suunniteltu muunkin kun juoksun ehdoilla. Tarkoitus oli viettää myös vähän lomaa. Paikan päälle Cesenaticoon saavuttiin vasta perjantaina klo 20:00 lennon ja 350km:n autolla ajon jälkeen. Tulevaisuudessa kisapaikalle on tarkoitus mennä vähän aiemmin. Ainakin jos on odotettavissa hellettä tai muunlaista sopeutumista vaativaa olosuhdetta. Epävarmuuteni järjestelyjä kohtaan hälveni, kun hotellissa näytti olevan juoksijan näköistä porukkaa. Respan mies tunnisti nimeni ja ohjasi organisaattorin Mario Castagnolin luo. Osa Italialaisista puhui jonkin verran Englantia, osa ei ollenkaan. Se ei kuitenkaan haitannut kommunikointia. Lämmin henki ja välitön tunnelma huokui heti ensimmäisistä kanssakäymisistä. Italialainen dramaattinen ja avoin meininki tuntui jotenkin alusta asti hyvältä, vaikka vähän myönnän etukäteen olleenkin ennakkoluuloja. Ne hälvenivät välittömästi.

Ennen kisaa

Edellisen päivän nautiskelin vettä ja helposti sulavaa ruokaa. Illalla vuorossa oli ensi kosketus Italialaiseen pastaan, eikä pettymystä tullut. Muuten en varsinaisesti tankannut, kun en ollut oikein treenannutkaan enää kunnolla useisiin viikkoihin, mutta silti söin kuin olisin treenannut.

Illalla sain Mariolta myös numeron ja kartan selityksineen reitistä. Spartathlonin hengen mukaan minua kutsuttiin heti alusta asti väärällä etunimellä, Jutta. Spartathlonin hengessä en sitä lähtenyt edes korjaamaan, eihän sitä tehdä Kreikassakaan. Ja näin jälkeinpäin ajatellen juoksun loppu olikin vähän ”girly” meininkiä. Herkempi henkilö olisi voinut saada tästä jopa jonkinlaisen identiteettikriisin.

Yön nukuin hyvin, eikä aamulla enää ollut edellisten viikkojen aiheuttamasta reippaasta työstressistä enää tietokaan. Aamupalalla nautin hyvin sulavaa hiilaria taas suusta alas ja kahvia riittävästi. 2x tuplaespresso ja 1x ”pitkä kahvi”.

Kisabriefingin piti olla klo 10:00. Ihmeteltiin hotellin aulassa, joka muuten jostain syystä muistutti hieman Hotel Londonia, että missähän se briefi oikein on. Muutamalta juoksijalta kyseltiin, mutta he olivat autuaan tietämättömiä. Onneksi huoltajalla on sen verran Italia hallussa, että saatiin tiedusteltua paikka selville ja saattajakin sinne. Paikka oli juoksun lähdössä, eli Cesenaticon keskustassa. Matkaa paikalle oli about 4km. Lähtöpaikalle saavuttuamme odottelimme vielä tovin, kunnes klo 11 briefi alkoi. Italian ja ranskan lisäksi saimme myös englanniksi tärkeän informaation liittyen turvallisuuteen ja muihin käytännön asioihin. Edellisenä vuonna oli yöllä kukkuloiden kapeilla teillä tapahtunut vakava pyörän ja auton yhteen törmäys, mistä syystä järjestäjä jakoi illan tullen taskulampun ja vilkkuvat käsinauhat. Lamppu oli melko köykäinen ja suosittelenkin oman otsalampun mukaan ottoa.

Edellinen päivä oli Suomen kylmästä keväästä tulleeille jo melko lämmin. Kisapäivänä elohopea kipusi kolmeen kymppiin ja muutaman asteen ylikin. Lähdössä oli jo tuskaisen kuuma. Lisäksi reipas sata juoksijaa ja seuraavana päivänä starttaavat pyöräilijät parveilivat lähtöalueella ja ”kuumottivat” tunnelmaa entisestään. Nautin vielä saksalaiseen tapaan aamupalalta taskuun jääneen leivonnaishiilaripommin veden kera. Yhteis- ja yksittäiskuvia räpsittiin paljon briefin ja startin välissä. Katolilaiseen tapaan, Italiassa kun oltiin, pappi kävi siunaamassa juoksijat ennen lähtöä. Vielä ennen varsinaista lähtöä oli jonkinlainen seremonia, missä kärrymiehet hölköttelivät lähdöstä jonkin matkaa reittiä pitkin. Yhdellä papparaisella oli juustokärryn näköisessä hässäkössä integroitu ghattoblasterikin, mistä soi vanhat italialaiset iskelmät. Ei kasari vanhat, vaan 1800 - 1900 - lukulaiset...

Startti

Lähtöpaikka oli idyllinen jokivarsi, missä oli vanhoja laivoja ja yhtä vanhoja rakennuksiakin. Viivalle asettui ajokoirannäköistä juoksijaa. Onneksi joukossa oli meitä normaalinkin ruumiinrakenteen omaavia yksilöitä. Yhden miehen tunnistinkin, Ivan Cudinin. Viime vuoden Spartathlon mestarin ja EM24h voittajan (MM24h kolmas).

Yhteisen lähtölaskennan jälkeen päästiin matkaan. Pyrin hölkkäilemään rauhassa kärkirypään tuntumassa. Letka venyi hyvin nopeasti melko pitkäksi. Alku oli tarkoitus juosta yhdessä ja vasta reilun 20km:n jälkeen oli lupa lähteä revittämään ns. toisen lähtölaukauksen jälkeen. Italialaiset pitivät rentoa tunnelmaa yllä ilmeisesti kevyesti vittuilemalla toisilleen ja huutelemalla ohi ajaville naisille. Näin siis ainakin oletin. Muut ottivat myös rennosti mutta verbaalisesti vähän rauhallisemmin. Vesipullo ja juomavyö olivat minulle välttämättömät. Huoltopisteiden välit olivat pitkät ja vettä sai aiempia kisoja harvemmin. Järjestäjien ohi ajavista autoista sai nestettä onneksi huoltopisteiden välissä, jos siis sattui kohdalle. Lisäksi sain omastakin huoltoautosta tankkia tarpeen mukaan lukuun ottamatta reitin alkua (0-40km) ja loppua (160-200km).

Ensimmäisessä huoltopisteessä oli melkoinen kuhina kun porukka oli vielä aika kasassa. Huoltopisteillä oli hyvin tarjottavaa esillä. Alun suosikkini olivat suuret ja mehukkaat mansikat. Kerrassaan herkullisia! Vetää vertoja lähes Balatonin vesimeloneihin. 0-20 km välin huoltopisteillä odoteltiin rauhassa porukoiden tankkaamista ja sitten lähdettiin kimpassa jatkamaan eteenpäin. Käytinkin systeemiä hyväksi ja kävin tyhjentämässä heti ensimmäisen huoltopisteen jälkeen aamun juomiset.

Huomasin jossain vaiheessa ruotsalaisen naisen ja miehen juoksevan porukan mukana. Siinä äkkiä alettiin jutustelemaan ja silloin vasta huomasinkin miehellä olevan Endurance 24h –paita päällä, kuten minullakin. Mies osoittautui kovaksi naapurimaan ultrajuoksijaksi Michael Anderssoniksi. Kovimpana saavutuksena kai voi pitää Ranskan halki juoksua viime vuodelta ja siellä neljättä sijaa. Lähdön kärrymiehiä näkyi jostain syystä myös noin kymmenen kilometrin päästä startista.

21,5km:n kohdalla pysähdyttiin tankkaamaan rauhassa nestettä. Istuskelin puun suojassa hetken syöden herkullisia leivonnaisia nautitun nesteen lisäksi. Tarjolla olevaa viiniä en uskaltanut maistaa. Olisi voinut kisa jäädä kesken ja suunta muuttunut baariin. Ehkä viiden minuutin kuluttua huoltopisteelle tulon jälkeen, kun kellossa oli 2h, saatiin jatkaa matkaa.

Kohti kukkuloita

Innokkaimmat säntäsivät reippaasti liikkeelle ja ehkä noin kymmenkunta juoksijaa oli silloin edelläni.

Alussa mäet olivat hyvin juostavissa, vaikkakin heti melko jyrkkiä, niin yläkuin alamäetkin. Juoksin

Anderssonin kanssa ensimmäisen mäen ylös. Siinä kohtaa huomasin, että parempi jättäytyä vauhdista ja jatkaa omaa juoksua. Ilma oli kuuma ja matkaa edessä vielä reippaasti.

Siinä ensimmäisen mäen tienoilla

alkoi säären etuosa ilmoitella itsestään. Ei vielä pahasti, mietin kuitenkin loppumatkan olevan kivulias, jos edes pääsisin maaliin. Yritin keskittyä etenemään rauhassa ja tankkaamaan nestettä ja suolaa, jota otin 0,5g 1,5h välein. Lisäksi nautin edelleen hedelmiä ja muuta normaalia ultraevästä nesteen lisäksi. Nousujen vuoksi alkoi vauhti hidastua vaikka meno muuten tuntui vielä hyvältä. Maraton kulki vielä neljään tuntiin mutta sitten alkoivat mäet ja kuumuus vaikuttaa etenemisivauhtiin. Lisäksi alamäissä aloin varoa vasenta jalkaa ja varaamaan painoa oikealle jalalle. Toinenkin mäki meni. Kolmannen jälkeen huomasin jo oikean reiden olevan ihan kivikova. Ei se kyllä vasenkaan reisi kovin pehmoiselta enää tuntunut. Pystyin kuitenkin naatiskelemaan iltauringosta ja uskomattoman kauniista maisemista lehmiseen ja lampaineen. Viinipeltoja oli viinipeltojen jälkeen ja kukkuloita kukkuloiden jälkeen. Idyllistä italialaista maalaismaisemaa jatkui silmän kantamattomiin. Oli hienoa tietää, että saa juosta koko yön. Ainoana murheena oli tuo vasemman säären jänne. Se ei ollut kuitenkaan pahentunut kertyneestä matkasta huolimatta enää pahemmaksi. Kipua siinä tuntui edelleen, mutta sen kanssa pystyi elämään. Otin ensimmäisen panadolin jo suurin piirtein maratonin kohdalla. Siitä lähtien napsinkin niitä noin 5 tunnin välein, aluksi nilkan ja lopuksi reisien vuoksi.

Kun sain vaivoin kinkattua tuskaisen pitkän kolmannen kukkulan alamäen alas, aloin jo tuumailla seuraavan kukkulan päällä olevaa huoltopistettä. Siellä olisi 84,4km:n huoltopiste Barbotto ja pasta party! Alamäessä alhaalta laaksosta kuului kumea basson jytke. Harmikseni reitti kääntyi mäen alhaalla toiseen suuntaan ja kemut jäi näkemättä. Kolmannen ja neljännen kukkulan välisessä kylässä oma huoltaja notkui ravintolan terassilla, eikä

aluksi meinannut huomata sillä hetkellä kovaa vauhtia edennyttä huollettavaa. Pienen perään juoksun vuoksi löydettiin nurkan takaa suomalais-ruotsalaiselle huoltoliittoumalle kuulopuheiden mukaan erinomainen pieni taverna illallista varten. Juoksija tyytyi tuossakin vaiheessa pelkästään nesteisiin ja pieneen purtavaan. Taivallus jatkui omaa ”ravintola Barbottoa” kohti.

Mäki huoltopisteelle oli jyrkkä. Siinä vaiheessa tuntumassa olleet pari italialaista ja ranskalaista juoksijaa kävelivät pitkällä askeleella mäkeä ylös. Huomasin saman efektin kuin aiemmissakin kisoissa. Kävelen ylämäet hitaasti muihin verrattuna. Tasaisella ja alamäissä taas vauhdit tasaantuu tai jopa otan kiinni ylämäissä ohi menneet juoksijat. Muutaman sanan vaihdoin italialaisjuoksijan kanssa mäessä. En ollut ainoa, joka odotti ylhäällä odottavaa pastaa. Mies näytti käsieleellä isoa vatsaa ja huudahti innokkaasti, PASTA! Mäessä Mario ajoi autolla vierelle ja jakoi taskulampun. Lamppu oli mallia Varta ja olisi ehkä toiminut paremman puutteessa. Hämärässä sitä testailin ja totesin, että huoltopisteellä odotteleva otsalamppu on hyvä ottaa käyttöön.

Yö

Ilta oli jo pimenemässä saavuttuani huoltopisteelle. Pyöräilijät, joista osa oli huoltajia ja osa kiersi jostain syystä pimeässä Nove Colli -reittiä, peippailivat edessä. Pääsin tunkeutumaan ”GRANDE” ja ”BRAVO” huutojen lomassa huoltopisteen penkille ja sain tilattua pastaa lautasellisen eteeni. Eikä pettymystä tullut. Normaali ylikeitetty ultrapasta (yhtään väheksymättä kotimaista tai muuta ulkomaista huoltoa) vaihtui täydelliseen al dente -kypsyiseen pastaan, tietysti parmesaanilla. Muutaman geelin oli nautiskellut matkan varrella. Juomana oli käyttänyt runsaan veden lisäksi kokista ja jonkin verran paikallista urheilujuomaa, joka oli vähän pahanmakuista. Hokasin muistaakseni tässä vaiheessa, että en ollut käynyt sitten ensimmäisen huoltopisteen jälkeen pusikossa runsaasta juomisesta huolimatta. Aloin keskittyä vähän enemmän juomispuoleen. Huoltopisteellä oli siis otsalamppu, jonka otin mukaan. Lisäksi drop bagissä olivat pitkät housut ja pitkä paita. Ne kiedoin vyötäisille, koska ilta oli vielä sen verran lämmin. Lisäksi järjestäjä pujotti käsivarteeni vilkkuvan led-nauhan turvallisuuden vuoksi. Pääsin melko nopeasti huollosta ulos. Niillä on turha käyttää ylimääräistä aikaa, vaikka huoltopisteitä ei ollutkaan niin paljon kuin Spartathlonissa. Aikaa olin käyttänyt 84,4km:n taipaleeseen 9:06. Eliminaation ollessa 12h, ei isompaa kiirettä kuitenkaan sen puolesta ollut.

Nautiskelin hämärtyvästä illasta vielä pitkään ilman otsalampun valoa. Tien erotti vielä hyvin ja kukkulalta näkyi alhaalla laaksoissa välkehtivät valot. Hetken epäilin, lähdinkö huoltopisteestä oikeaan suuntaan, mutta pian edellä olevien juoksijoiden välkkyvät ledit tulivat näkyviin. Pimeässä ihmettelin hetken myös välkehteleviä juttuja, kunnes hokasin niiden olevat tulikärpäsiä. Niitä oli varmasti satoja. Juostessani pimeällä metsän läpi

menevällä tiellä satojen tulikärpästen välkkyessä ympärillä tunne oli hyvin epätodellinen. Ehkä myös verensokeritasolla oli osuutta asiassa!?

Alamäki meni ja reidet jatkoivat hoosiannan huutamista. Vauhti oli edelleen ihan hyvää. Huoltopisteitä tuli ja meni. Otin milloin mitäkin ja yritin nauttia nestettä. Jäätee, kuten tavallinenkin upposi illan tullen hyvin. Välissä näkyi muita juoksijoita ja oma ja muiden huoltoautot pörräsivät ohi. Samat naamat kannustivat tienvarressa paitsi omaa huollettavaa myös muita juoksijoita. Puin paidan päälle illan hieman viilennyttyä. Housut jätin vielä varmuuden vuoksi roikkumaan vyötäisille. Muutaman kerran olin hieman epävarma reitistä, mutta nuolet oli merkitty niin hyvin tiehen, ettei eksymisen varaa juuri ollut. Lisäksi matkassani oli lappu, jossa oli listattuna reitin risteyskohdat. Lappu toimi hyvänä tukena matkalla. Siihen olin myös merkinnyt etukäteen ilmoitetut huoltopisteet. Huomasin tosin illan tullen, että huoltopisteitä oli kyllä tiheämmässä. Välit ovat pitkiä, muttei sentään niin pitkiä kuin etukäteen oli ilmoitettu.

Pikku hiljaa jossain satasen jälkeen vasen nilkka lopetti reagoimasta kipuun, jäi vain reisien tuskastuttava polte. Tässä vaiheessa tiesin jo, että pääsen maaliin, mikäli kipu ei sitten palaa entistä pahempana. Tunne oli vapauttava. Jatkoin hölkkäämistä, nyt varoen oikeaa jalkaa, johon olin edellisellä satasella varannut painoa. Ilta vaihtui yöksi, enkä tuntenut suurta väsymystä. Jalat olivat hajalla mäistä, mutta kaikki sujui melko helposti, kuin tanssi. Yön yli juoksu on parasta tässä lajissa. Yön siis taivalsin yksin, vain satunnaisesti muihin juoksijoihin törmäten. Korkeintaan oma huolto oli silloin tällöin seurana. Ponte Uson huollossa vaihdoimme saksalaisen naisjuoksijan kanssa ”merkitseviä” katseita. Molemmat ilmiselvästi onnellisina siitä, että sai juosta ja tuntea miten sillä hetkellä riitti vain, että sai juoda säännöllisesti, vähän syödäkseen. Matkaa oli vielä puolet jäljellä, mutta se oli juuri tarpeeksi siinä hetkessä. Ei liian vähän, ei myöskään liian paljon. Siinä paikassa olisi ollut mahdollisuus lopettaa juoksu ja saada tulos 101,2km:n kohdalla. Se ei ollut edes vaihtoehto.

Matka jatkui mitään ihmeellistä tapahtumatta omien ajatusten keskellä. Ehkä liikaakin, koska suolan nauttiminen väheni huomattavasti. Alkumatkan säännöllisyyden jälkeen suolan saanti muuttui muistinvaraiseksi ja epäsäännölliseksi. Voi olla, että lopun ongelmat johtuivat osaksi tästä. Tai sitten ei. Seuraava etappi oli Perticaran huoltopiste 116,2km:n kohdalla. Tarjolla olisi taas tukevampaa evästä. Matka sinne kesti melko pitkään kun jälleen uusi ylämäki tappoi vauhdin.

Vihdoin huoltoon päästyäni oli paras alkuillan isku jo tiessään. Huoltopisteellä pasta ei tuntunut houkuttelevalta ja tyydyinkin keittoon. Joka tosin upposi hyvin. Lisänä napostelin parmesaani kuutioita, salamisiivuja, prosciuttoa ja jälkiruoaksi jotain herkullisia levonnaisia. Ruokajuomaksi otin olutta. Viiniin en edelleenkään uskaltanut koskea. Huoltajalleni jo ehdottelin, että jäätäisikö tähän nauttimaan paikallisesti viinistä. Viiniä olikin varattu arviolta

10 litran sammio. Karahviksi tuollaista astiaa ei kai enää voi kutsua. Ensimmäistä kertaa näin myös tilanteen kisassa. Kärki oli mennyt jo yli kolme tuntia aiemmin tästä kohtaan. Ihmettelin heidän vauhtia hetken ja huomasin Ruotsin pojan olevan hienosti siinä vaiheessa jo kolmantena. Täällä sijaitsi yksi kolmesta drop bageistani, missä oli kengät ja vaihtovaatteet. Mitään en kuitenkaan näistä tarvinnut ja jatkoin matkaa samoissa kamoissa.

Huollosta lähdin etenemään rauhallista vauhtia seuraavana välitavoitteena ollutta, reitin korkeinta kukkulaa, Madonna di Puglianoa kohti. Isompia muistikuvia tästä välistä ei ole. Taivallus oli hitaahkoa ylämäet kävellen, tasaiset ja alamäet juosten hissukseen. Fiilis aaltoili tässä vaiheessa melkoisesti. Välissä olin onneni kukkuloilla, kun taas välissä mentiin henkisestikin alamäkeen. Ruoka ja juoma onneksi maistuivat vielä kohtuullisesti. Omia eväitä drop bageissä ja huoltoautossani oli vain muutama geeli ja palautusjuoma. Niistä harvoistakin jäi osa nauttimatta. Keskityin vian järjestäjien herkkuja notkuviin pöytiin. Nappailin kofeiinia edelleen tasaisin väliajoin vaikka suolaa en oikein muistanutkaan napostella. Ehkä tästä syystä ja aika maltillisesta alkuvauhdista johtuen en kokenut koko yönä tyyppillistä totaaliväsymystä. Ehkä myös vähäinen liikunta edeltävillä viikoilla ennen kilpailua auttoi asiaa myös. Missään vaiheessa ei tarvinnut hoiperrella siksakkia tiellä varoen muita liikkuja. Edelleen silloin tällöin rypäs pyöräilijöitä suhahteli ohitse vilkkuvalojen hävitessä yöhön. Muutaman kerran myös Mario ajoi autolla ohitse tiedustellen miehen kuntoa.

Nousu seitsemännelle kukkulalle oli ”suhteellisen” pitkä. Olin melkoisen kypsässä kunnossa ylös päästyäni. Ainoa kutkuttava paikka oli, muistaakseni tässä mäessä, kun pimeästä metsästä alkoi kuulua kovaäänistä röhkimistä ihan lähettyviltä. Hetken jo mietin kuinka kellistän karjun sen hyökätessä ja kannan maaliin, jossa pidetään sitten kunnon sikajuhlat! Onneksi kuitenkin röhkiminen hetken päästä alkoi kaikota.

Koko yön hohtava linnake kallion jyrkänteiden reunalla lähestyi lähestymistään. Olin jo kymmeniä kilometrejä toivonut, että reitti menisi linnan ohitse. Vihdoin kukkulalta laskeutuessa linnake tuli niin lähelle, että yksityiskohtia erotti paremmin. Paikka toimi hienona majakkana koko yön, niin vahvasti se oli valaistu. Toinen hienosti valaistu paikka oli San Marino, joka hohti isona valoryppäänä kukkuloilta. Siellä ei valitettavasti reitti poikennut. Alamäkeen

rullaillessa tapahtui kaksi asiaa. Ensinnäkin aamu alkoi valjeta, jolloin linnut heräsivät uskomattomaan viserrykseen. Konsertti oli jopa mahtipontisempi ja moniulotteisempi kuin Bornholmilla. Myös yksi ultrakäki oli sattunut lähettyville. Onneksi sen kestävyys ei ollut luokkaa Unkari! Toinen asia oli rakot, jotka repeytyivät molempiin päkiöihin. Näiden tulo oli tiedossa.

Kenkien nauhat olivat alusta asti todella löysällä, ettei nilkan ja säären etuosat tulehtuisi. Vasemmassa nilkassa oli jo haastetta etukäteen ajateltuna, siispä valitsin löysistä kengistä aiheutuvat päkiäarakot. Ja sain myös kaupanpäällisen, kun oikean varpaan kynnen alle kertyi ”ainakin desi” verinestettä.

Toinen päivä

Kaikesta huolimatta aamu sarasti ja matkakin uhkaavasti väheni. Huoltopisteet pienuivat ja väki muuttui uneliaammaksi. Silti vastaanotto oli hyvä ja henkilökunta auttoi väsyneitä juoksijaa minkä osasivat. Kahdeksas mäki meni. Reitti alkoi laskeutua toistamiseen Ponte Uson huoltopisteelle. Ohitin telaketjukoneen asfalttitiellä, jolla vanhempi mieshenkilö ajeleskeli ilman kuulosuojaimia. Omat korvat meinasivat räjähtää ja sain todennäköisesti siitä ikuisen kuulovaurion.

Mies oli tai ainakin nyt on kuuro. Juostessani suunnistin mielessäni edessä olevilla kukkuloilla ja mietin, että tuosta ja tuosta kun mennään, niin sieltä se Ponte Uso tulee. Ja taas sain kokea oman suunnistustaidon mitättömäksi. Reitti kääntyi, ei nyt ihan vastapäiseen suuntaan mutta melkein. Myös huoltajallani oli tässä vaiheessa ongelmia suunnistuksen kanssa. Vihdoin vastaan tullut huoltopiste oli pieni ja erissä kohdassa kuin yöllä. Päivän valo oli muuttanut maisemaan sen verran ja matkakin tietysti painoi ihan erilailla, että olin hieman sekaisin välissä mihin mennä. Reittimerkinnöissä ei sinänsä ollut mitään ongelmaa.

Isompi tyhjennyksen tarve tuli samaan aikaan aamun tullessa. Odotin huoltopistettä, jos toalettia ei kuitenkaan toiveista huolimatta ollut. Hylätyn rakennuksen katveeseen sain homman hoidettua vaikka reidet olivat siinä kunnossa, että istuin olisi ollut hyvä olemassa. Tämän jälkeen huoltajani kurvaili hotellille nauttimaan ansaittua lepoa ja jatkoin taivallusta kohti viimeistä kukkulaa ja maalia. Niin ja Ponte Usossa olisi taas voinut keskeyttää, nyt 158,1km:n kohdalta oli tullut tulos. Kello näytti 19:20 aikaa kuluneen lähdöstä. Matkaa maaliin oli enää reilu maraton. Olin edelleen sen verran ok-kunnossa, ettei ”keskeyttämisessä” mielestäni ollut vielääkään mitään järkeä. Tuossa vaiheessa aamua alkoi aurinko lämmittää kupolia taas siihen malliin, että asensin legioonalaista laahuksen takasin lippikseen. Pitkän paidan olin riisunut jo. Pitkiä housuja ei tarvinnut pukea koko yönä.

Pyöräilijöitä alkoi sinkoilla vastaan samaa puolta tietä rypäinä. Grande ja Bravo huudot tihenevät jatkuvaksi pötköksi. Matkanteko vaikeutui ilman lämpenemisen myötä. Lisäksi neste ja kiinteä alkoivat upota huonosti. Sain raahauduttua viimeisen mäen päälle. Epäilin jossain vaiheessa taas reittivalintojani. Asfaltissa oli kyllä nuolet, mutta ajattelin jostain syystä lähteneeni kiertämään jotain lisälentä. Aivot toiminta oli hieman sekavaa jo tässä vaiheessa. Järjestäjien huoltoauton ohitettua ja täydennettyäni siitä nesteet sain varmistuksen reitistä.

Viimeisen kukkulan huoltopisteellä ei enää tehnyt mieli nautti mitään tarjolla olevista asioista. Väkisin pyysin kokista ja pitelin mukia vain kädessäni. Mies kyseli aikansa tarjoten kaikkea mahdollista, mutta kun mikään ei tuntunut hyvältä, oli huoltopisteen pitäjällä ässä hihassa. Laukusta kaivettu salamitanko sai veden kielelle ja sainkin kymmenkunta slaissia suolasta makkaraa matkaevääksi. Pullotettu mineraaliveden maku aloin oksettaa toden teolla alamäkeen mentäessä. Muistin ottaa taas välissä suolaa. Sain vain vaivoin pidettyä sen ja nesteen sisällä. Pyöräilijöitä suihki ohi molemmin puolin viimeisessä alamäessä. Autoja suihki myös ohi. Näiden lisäksi skoottereita ja moottoripyöriä suihki samalla tiellä. Vaikka kannustus huudot raikasi edelleen, oli hetkittäin vaikeuksia mahtua kaikkien edellä mainittujen kanssa samalle tielle. Vielä kun oman jalat olivat tuskaisen kipeät ja matka painoi siihen malliin, ettei oikein juoksemisesta tahtonut tulla mitään.

Päivä oli tuskaisen kuuma. Mäki vietti alaspäin jo aika sopivalla jyrkkyydellä. Sain hölkätyä edelleen ajoittain. Suurin osa oli kuitenkin kävelyä. 24h:n jälkeen matkaa oli taittunut noin 188km. Enää oli siis reilu kymppi maaliin. Hain katseella Cesenaticon korkeaa taloa ja vesitornia taivaan rannasta. Alkoi urbaani alue ja nämä maamerkit hohtivat jo näkyvissä, vaikkakin vielä melkoisen pieninä. Yritin kammata itseni juoksuun keksien samalla tekosyitä olla juoksematta. Noin kymppiä ennen maalia olevassa huoltopisteessä henkilöstö oli ainoa, joka ei oikein tiennyt missä oli ja mitä teki. En jäänyt siihen notkumaan vaan jatkoin taivallusta. Yritin taas juosta. Kroppa ylikuumeni ja juuri tankattu eväs tuli ryöppynä pientareelle. Hetken puhuttuani norjaa jatkoin laahustamista. Vähän ajan päästä yritin taas heittää hölkälle. Nyt sain raivostuttavasti korvat lukkoon. Vaikka miten puhaltelin nenääni ja nieleskelin, aina juoksuun lähdön jälkeen korvat lukkiutuivat. Ihmeellisesti sitä kehittää jopa tuollaisia fyysisiä oireita itselleen, että saa syyn olla juoksematta. Hetken ongelman kanssa taisteltuani luovutin ja soin itselleni luvan kävellä loppuun.

Maaliin

Vielä noin neljä kilometriä ennen loppua pyyhkäisi yksi juoksija ohitseni. Se olikin ensimmäinen 8-9 tuntiin. Tornitalo lähenei ja kasvoi. Kun ylitimme muutaman sillan, oli keskusta siinä ja maali lähellä. Pistin pitkästä aikaa juoksuksi. Ja vaikka korvat löivät välittömästi lukkoon, ei se enää maalisuoralla haitannut. Pyöräilijöitä suihki taas ohitseni. Muutaman kilometrin reittimme oli lopussa ollut erossa. Maalisuoralla kaikki taputtivat ja huutelivat samoja tuttuja kannustuksia. Olo oli helpottunut, hetken jopa herkistynyt. Ihan samanlaista tunteiden kuohuntaa en maalissa kokenut kuin Spartathlonilla. Vaikka unelma taas täyttyi, en ollut odottanut tätä vuosia, vaan enemmänkin kuukausia. Ja vaikka vaikeuksia oli, eivät ne olleet ihan samassa mittakaavassa kuin Kreikassa. Jos tuosta olisi pitänyt jatkaa matkaa vielä sen 44 kilometriä, olisi asiat voinut olla toisin. Hurjan selostuksen kanssa maaliin tulo oli silti kiitollinen hetki. Saavutin sen, mitä en olisi vielä muutama

viikko sitten voinut jalkavammaisena kuvitellakaan. Haastatteluakin vaadittiin selostajan pienen talutuksen jälkeen, mutta olin jo kommentoinut vastaanottavalle hoitohenkilöstölle jalkojeni tilaa ja he veivät minut suoraan punaisen ristin ensiaputeltalle. Ensin sain kuitenkin mitalin kaulaan.

Olo oli muuten aika ok, mutta jalat olivat todella hellät mäistä ja rakoista. Nuorempi hoitsu osasi onneksi englantia ja toimi tulkkina. Vanhemmat hoitsut alkoivat parsia jalkojani. Eivät tainneet ennen olla ultrajuoksukisassa hoitamassa, kun eivät oikein osanneet tarttua toimeen. Pyysin puhkoa rakot, puhdistaa ja panna laput päälle. Hieman epäröiden tekivätkin näin. Ei ”ihan” yhtä reipasta meininkiä tuolla osastolla kuin Spartan hoitsuilla.

En jaksanut enää lähteä jutustelemaan mukavia kuuluttajan kanssa vaikka pyysikin tulemaan takaisin. Yritin upottaa olutta ja pastaa maalipaikalla kurkusta alas vähän huonolla menestyksellä. Vaikka olo ei ollut uninen, oli ainoa toive päästä hotellihuoneeseen ja nukkumaan. Pienten unien jälkeen jaksoikin sen verran lähteä liikkeelle, että jaksoin köpötellä parin korttelin päässä olevaan ravintolaan pizzalle ruotsalaisten kollegojen kanssa.

Tiedä vaikka olisi sama mesta missä

edellinenkin yhdeksän kukkulan sankari oli käynyt palautumisevästä nauttimassa. Ruoka ja olutkin maistuivat taas. Vielä rannassa nautitun jäätelön jälkeen palatessamme hotellille siellä olikin palkintojen jako käynnissä. Kuin tilauksesta oma nimi (femiininimi) mainittiin juuri ja sainkin jostain tuntemattomasta syystä posliiniruukun ja mammalta vielä lämpimät onnittelet. Sijoittauduin kilpailussa yhdeksänneksi, kun matkaan lähti 113 juoksijaa. 50 heistä sinnitteli koko 202km:n verran. Olen erittäin tyytyväinen, että saavutin maalin. Hieman hohtoa himmentää, että alkuvuodesta oli tätä varten asetettu kovat tavoitteet. Aina asiat eivät kuitenkaan etene haluamallaan tavalla ja siksi tämä harrastus onkin niin antoisa. Ylämäkiä ja alamäkiä, niin fyysisesti kuin henkisesti. Ehkä nykyaikana arjen asiat eivät ole tarpeeksi haastavia fyysisesti. Eikä normaalielämä tuo niin isoja tunteita mitä reitillä ja maaliin tullessa tuntee. Matka oli antoisa, onneksi tein sen epäilyksistä huolimatta.

Nove Colli on haastava kilpailu, ja reitti on nousuineen ja laskuineen raskas. Jostain lähteistä luettuna korkeuseroa reitillä olisi 3220m. Polarini näytti 3655m. Paljon sitä kuitenkin oli. Huonosti harjoitelleella mäet tappavat reidet jo hyvin aikaisessa vaiheessa. Suosittelen kilpailua ihan jokaiselle kiinnostuneelle. Isompi speaktaakkeli esim. jo monesti mainittu Spartathlon on, mutta tässä kilpailussa on oma persoonallinen tunnelmansa.

Palautuminen sujui sitten reissatessa Ranskassa ja Sveitsissä. Lihaksisto toipui jo torstaihin mennessä, kun taas rakkojen kanssa meni pidempään. Vasen sääri on nyt levännyt jo 2 viikkoa. Edelleen olen sen suhteen epävarma, mutta eiköhän se tällä levolla kuntoon tule. Kiitos kaikille myötäeläjille ja varsinkin henkilökohtaiselle, eteenpäin potkivalle huoltajalleni! Lisäksi tietysti organisaattorille Mario Castagnolille (kuvassa). Ilman järjestäjiä ei ole kisojakaan.

Speksit:

Paikka	Kukkulat	km	aika	vauhti	huoltoväli km	huoltoväliaika	vauhti
Fratta		34,4	03:13:00	00:05:37	34,4	03:13:00	00:05:37
Laghetto		43,8	04:07:00	00:05:38	9,4	00:54:00	00:05:45
Pian di Spino		48,4	04:49:00	00:05:58	4,6	00:42:00	00:09:08
Pieve di Rivoschio	2° Colle 1° Canello	57,6	05:50:00	00:06:05	9,2	01:01:00	00:06:38
Ciola	3° Colle	70,2	07:22:00	00:06:18	12,6	01:32:00	00:07:18
Barbotto	4° Colle Traguado IUTA	84,4	09:06:00	00:06:28	14,2	01:44:00	00:07:19
Bivio km.97		97	10:40:00	00:06:36	12,6	01:34:00	00:07:28
Ponte Uso 1°	2° Canello	101,2	11:08:00	00:06:36	4,2	00:28:00	00:06:40
Perticara	6° Colle	116,2	13:30:00	00:06:58	15	02:22:00	00:09:28
Ponte Baffoni	Inizio salita 7° Colle	127,3	15:03:00	00:07:06	11,1	01:33:00	00:08:23
Madonna di Pugliano	7° Colle	136,6	16:40:00	00:07:19	9,3	01:37:00	00:10:26
Secchiano	inizio salita 8° Colle	147,2	17:50:00	00:07:16	10,6	01:10:00	00:06:36
Ponte Uso 2°	2° Canello	158,1	19:20:00	00:07:20	10,9	01:30:00	00:08:15
Gorolo	9° Colle	172,4	21:40:00	00:07:32	14,3	02:20:00	00:09:47
Savignano	Dove Cesare passò il Rubicone	187,8	23:41:00	00:07:34	15,4	02:01:00	00:07:51
S. Angelo		192,3	24:30:00	00:07:39	4,5	00:49:00	00:10:53
Sala		196,3	25:18:00	00:07:44	4	00:48:00	00:12:00
Cesenatico	Traguado Finale	202,4	26:12:15	00:07:46	6,1	00:54:15	00:08:54